

Utassy József

Erőforrás

Ha nem az enyém,
ha le kell majd mondani róla,
akkor kinek a javára mondok le én,
kié a naprendszer harmadik bolygója,
ha nem az enyém!

Potomság!

Petőfi Sándor utolsó szavára

Ingyen idő, májusi potomság!
Csillagerővel nyílnak a rózsák.

Radarernyőt bont, pörög a kapor,
tökvirág darázsreaktora zsong.

Vagyok egy vén csillag kiszemeltje:
gáttalan galaktikáim kertje.

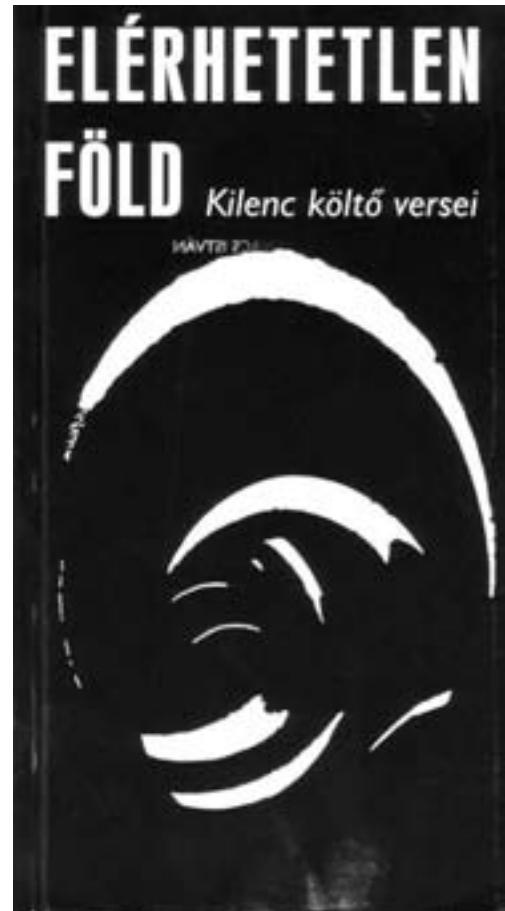
Nyílik az ég, ha csuknak a bankok!
Nézd, uramisten: micsoda bankók!

Lótuszülésben húz napkeletre
rongyarany szőnyegén Ady Endre.

Íme, a sarokig tárt valóság!
Verejtékezi lovát a Lóság.

Tovatündököl asszonyom, alszik.
Haja zúg. Ezüst combja közt partfíis.

Életem innen, túl a halálon:
kisfiam is száll! Kék lova álom.

Tank

Hát Csak Nézzétek Az Ember Fiát!

Kötve robogó harckocsi után
rántatik végig az Egyenlítőn,
a Baktérítőn, a Ráktérítőn,
végig az összes meridiánon,
sivatagon át, havon, sáron
csörömpöl vele, csak csörtet, csörtet,
kerüli hetvenhétszer a földet,
kormányosa meg egykedvűn dúdol:

füles indul el a hadiútról.

– Hová hurcolsz hát, hektori szekér,
hisz csupa vér vagyok, csupa vér,
fekete volt-e bőröm vagy fehér,
isten se tudja, csak a televény,
csak a televény, a humusz maga:
micsoda itatós vagy Szahara,
horzsolja húsom hajnal, éjszaka.

Minek e vágta, mondd, miért, miért?!

– Csalogány tollad sercegése sért,
fületem sérti, hát ezért, ezért!
Már a hordában, amíg a mamut
verme éjjelén vérében aludt:
ellenem virrasztottál, ne lopjak,
fényesítettél csillagot, holdat,
és nyüzszítettél, sírtad, makogtad,
hogyan itt rabolnak, hogy itt rabolnak.

– Néhai nóta, valami módon
mégiscsak mai, vadonatódon,
és az is lesz, míg a világ világ,
de én ellened, csillagod iránt
éneklek itt, zengem, ami bánt!
Hiába hurcolsz héthatáron át!

– Pofa be, ne rázd itt a szövegfát!
– Lövess hát akkor, lövess, lövess hát!

– Sor kerül arra is, csak várd ki:
utad utolsó út, kiabáld ki
magadat szentem, hallgatlak némán:
Allah néhai tornya rakétám,

súgjam soraid, ismerlek én már,
te ifjan lekurváztad Helénám,
le Agamemnon, Priamoszt, Hektort,
Párizst, Patrokloszt, Akhillészt, Nesztort,
utáltad versét a vaksi vénnek:
undorított az udvari ének!

SZAPPHÓT szeretted, a töredékest.

– Igen, Őt, az Egyetlent, az Édest,
akire ráfogadtad, hogy banális,
rágalmaztad, homoszexuális,
feketítetted hattyúi tollát,
mert nem írt époszt, ódákat hozzád,
mert nem ment férjhez egy vasszekérhez,
és nem himnuszolt csengő csatákról,
pajzsaid holdfogyatkozásáról,
sunyi sereged piros útjáról:
de tündökölte, ami nagyon fájt,
amibe belepusztult egy ország:
s ha volt jutalma – nincs is nagyobb tán:
dalait szerelmesek ragyogták.

– De hol az életmű, a lényeg?!

– Verseit elkótyavetyélted,
mert e tükörből hiányzott képed,
úrhatnámságod és dőzsölésed!

- Vakmerő senki, pimasz poéta,
még ma a holdon kötsz ki, még ma!
Hátadra púpnak kapsz egy palackot,
ami elég lesz hattyúdalodhoz,
a többi már nem az én dolgom...

– Boldogan Halok Meg A Holdon!